

Sygnatura akt II C 74/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 9 października 2017r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Mikołajuk

Protokolant: sekr.sąd. Monika Małyszka –Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2017r. w Szczecinie

sprawy z powództwa Bank (...) S. A. w W.

przeciwko A. W. (1)

- o zapłatę (...).00 PLN)

I. zasądza od pozwanej A. W. (1) na rzecz powódki Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 15 000 zł (piętnastu tysięcy złotych) z tym zastrzeżeniem, że obowiązek zapłaty tej kwoty obciąża pozwaną solidarnie z M. S. (1), której zapłata nakazana została M. S. (1) na podstawie nakazu zapłaty wydanego w dniu 29 grudnia 2014 roku przez Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie I NC 6200/14;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie wobec A. W. (1);

III. zasądzoną w punkcie I wyroku kwotę 15.000zł (piętnastu tysięcy złotych) rozkłada na 50 (pięćdziesiąt) równych miesięcznych rat po 300zł (trzysta złotych) każda, płatnych do 15-go każdego miesiąca poczynając od listopada 2017r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat,

IV. zasądza od pozwanej A. W. (1) na rzecz powódki Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów procesu z tym zastrzeżeniem, że obowiązek obciąża pozwaną solidarnie z M. S. (1) w zakresie kwoty, której zapłata tytułem kosztów procesu nakazana została M. S. (1) na podstawie nakazu zapłaty wydanego w dniu 29 grudnia 2014 roku przez Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie I NC 6200/14, odstępując od obciążenia pozwanej kosztami procesu w pozostałej części;

V. nakazuje ściągnąć od powódki Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 69,41 (sześćdziesięciu dziewięciu złotych i czterdziestu jeden groszy) tytułem kosztów sądowych, kosztami sądowymi w pozostałej części obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt II C 74/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 12 grudnia 2014 r. (data nadania przesyłki poleconej w placówce pocztowej operatora publicznego) Bank (...) S.A. w W. (dalej jako (...)) w postępowaniu nakazowym wniósł o zobowiązanie M. S. (1) i A. W. (1) do solidarnej zapłaty kwoty 16.823,80 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 4-krotności obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, które na dzień złożenia pozwu wynosiły 12% (tj. 4 x 3%) w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 16.823,80 zł od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 12 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o solidarne zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania nakazowego oraz kwot: 17,00 zł (opłata skarbową od pełnomocnictwa) i 14,76 zł (notarialne uwierzytelnianie odpisów pełnomocnictwa). W przypadku wniesienia zarzutów do nakazu zapłaty powód wniósł m.in. o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, że poprzednik prawny powoda – Bank (...) S.A., prowadził na rzecz M. S. (1) i A. W. (1) (uprzednio S.) rachunek bankowy, w ramach którego przyznał pozwany limit debetowy do wysokości 15.000,00 zł. Wobec braku spłaty zadłużenia powód wezwał pozwanych w dniu 30 września 2014 r. do zapłaty. Mimo to M. S. (1) i A. W. (1) nie uregulowali należności.

Nakazem zapłaty z dnia 29 grudnia 2014 r. (k. 35) wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł, że M. S. (1) i A. W. (1) mają w ciągu dwóch tygodni od doręczenia im nakazu zapłacić solidarnie powodowi kwotę 16.823,80 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, liczonymi od dnia 12 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 242,76 zł tytułem kosztów postępowania.

Sprzeciw od powyższego nakazu złożył pełnomocnik A. W. (1) (k. 44-47), który wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów postępowania sądowego i kosztów zastępstwa procesowego wraz z kwotą 17,00 zł uiszczoną tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwana zaprzecza wszystkim wyraźnie nie przyznanym twierdzeniom strony powodowej i podnosi, że (...) skutecznie nie nabył wiarygodności przysługującej bankowi (...) S.A., a co za tym idzie nie wykazał legitymacji procesowej czynnej w niniejszym postępowaniu. Ponadto roszczenia dochodzone pozwem nie zostały wykazane co do zasady, jak i wysokości. W sporze z konsumentem powód będący bankiem powinien wykazać źródło oraz wysokość żądanej kwoty. Ponadto bank (...) S.A. w dniu 6 lipca 2004 r. wystawił zaświadczenie, że pozwany w całości pokrył zobowiązanie debetowe względem niego. Na podstawie tego zaświadczenia, w toku sprawy sądowej o podział majątku wspólnego pomiędzy byłych małżonków, Sąd dokonał wzajemnych rozliczeń przyjmując, że M. S. (1) dokonał spłaty salda debetowego. A. W. (1) od 2002 r. nie korzystała z przedmiotowego rachunku, co potwierdził w zaświadczeniu z dnia 1 października 2002 r. bank (...) S.A. Na koniec pozwana z ostrożności procesowej podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powoda wobec niej z uwagi na upływ 3-letniego terminu.

Wobec braku sprzeciwu pochodzącego od drugiego z pozwanych, nakaz zapłaty w stosunku do M. S. (1) uprawomocnił się.

W odpowiedzi na sprzeciw A. W. (1) pełnomocnik banku (...) (k. 72-75) wniósł o:

1. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda 16.823,80 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 16.823,80 zł od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 12 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty.
2. zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania i opłat, jak w pozwie,
3. ustalenie, że odpowiedzialność A. W. (1) jest solidarna z M. S. (1), którego odpowiedzialność wynika z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 29 grudnia 2014 r.,
4. zasądzenie od A. W. (1) rzecz powoda kosztów postępowania procesowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego i kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu podniesiono, że bank (...) S.A. wstąpił w prawa i obowiązki banku (...) S.A. określone w planie podziału banku (...) z dnia 15 listopada 2006 r. na podstawie art. 531 § 1 k.s.h., w tym w prawa i obowiązki (...) Banku (...) S.A. w S. przy ul. (...), w którym została zawarta z pozwaną umowa.

Odnośnie zarzutu przedawnienia powód wskazał, że rachunek wspólny pozwanych był czynny od chwili zawarcia umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego w dniu 7 sierpnia 2000 r. do chwili rozwiązania umowy przez powoda w 2014 r. Ostatnia wpłata na rachunek miała miejsce w dniu 13 stycznia 2014 r. Żaden ze współposiadaczy rachunku nie dokonał wypowiedzenia umowy.

Natomiast w piśmie przygotowawczym z 27 czerwca 2015 r. (k. 153-158) powód uzupełniająco wskazał m.in., że w dniu 28 czerwca 2001 r. na wniosek pozwanych przyznano im limit debetowy na rachunku w kwocie 15.000,00 zł. W dniu 21 maja 2003 r. M. S. (1) wniósł o wykluczenie pozwanej z rachunku załączając notarialną umowę o rozdzielnosci majątkowej, jednak oświadczeniem z dnia 4 września 2003 r. A. S. nie wyraziła na to zgody. Następnie w dniu 23 września 2013 r. Bank został powiadomiony o orzeczeniu rozwodowym i podziale majątku wspólnego byłych małżonków, a także o zmianie nazwiska pozwanej. Tym niemniej do stycznia 2014 r. miała miejsce regularna obsługa przedmiotowego rachunku. Dopiero po tej dacie zaprzestano dokonywania wpłat i zaczęło powstawać zadłużenie na rachunku. Pismem z dnia 22 maja 2014 r. bank (...) S.A. wypowiedział pozwanym umowę rachunku bankowego za 2 miesięcznym okresem wypowiedzenia.

Ponadto powód podał wyliczenie odsetek umownych w kwocie 1.507,53 zł od lutego 2014 r., przy czym zaznaczył, że odsetki dla zadłużenia przeterminowanego liczone były dopiero od 8 września 2014 r.

Wyrokiem z 15 stycznia 2016 r. oznaczonym wówczas sygnaturą sprawy II C 803/16 Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, II Wydział Cywilny (w pkt I) zasądził od pozwanej A. W. (1) na rzecz powódki Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 15 000 zł (piętnastu tysięcy złotych) z tym zastrzeżeniem, że obowiązek zapłaty tej kwoty obciąża pozwaną solidarnie z M. S. (1), której zapłata nakazana została M. S. (1) na podstawie nakazu zapłaty wydanego w dniu 29 grudnia 2014 roku przez Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie I NC 6200/14; (w pkt II) oddalił powództwo w pozostałym zakresie wobec A. W. (1); (w pkt III) zasądził od pozwanej A. W. (1) na rzecz powódki Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2086,19 zł (dwóch tysięcy osiemdziesięciu sześciu złotych i dziewiętnastu groszy) tytułem kosztów procesu z tym zastrzeżeniem, że obowiązek obciąża pozwaną solidarnie z M. S. (1) w zakresie kwoty, której zapłata tytułem kosztów procesu nakazana została M. S. (1) na podstawie nakazu zapłaty wydanego w dniu 29 grudnia 2014 roku przez Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie I NC 6200/14; (w pkt IV) nakazał ściągnąć od pozwanej A. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 561,59 (pięciuset sześćdziesięciu jeden złotych i pięćdziesięciu dziewięciu groszy) tytułem kosztów sądowych; (w pkt V) nakazał ściągnąć od powódki Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 69,41 (sześćdziesięciu dziewięciu złotych i czterdziestu jeden groszy) tytułem kosztów sądowych.

Wyrokiem z 30 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok, znosząc postępowanie przeprowadzone na rozprawie w dniu 15 stycznia 2016 r. i przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Sąd zważył, co następuje:

A. i M. S. (1), jako małżonkowie, zawarli w dniu 7 sierpnia 2000 r. z bankiem (...) S.A., umowę rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego. Do podpisania umowy doszło w oddziale banku przy ul. (...) w S.. Oboje małżonkowie wypełnili przy tym karty klienta, w których wskazali swoje dane osobowe i adresowe.

Ponadto w dniu 28 czerwca 2001 r. posiadacze rachunku złożyli wniosek o przyznanie limitu w saldzie debetowym. Limit ten został im przyznany do wysokości 15.000,00 zł.

Dowód:

- umowa rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego – k. 163,
- karty klienta – k. 166-167,
- wniosek o przyznanie limitu w saldzie debetowym – k. 4.

W dniu 29 listopada 2002 r. A. i M. S. (1) zawarli przed notariuszem umowę majątkową małżeńską, na podstawie której wyłączyli wspólność małżeńską majątkową majątku nabytego przez nich w czasie trwania związku małżeńskiego.

Następnie w dniu 21 maja 2003 r. M. S. (1) złożył w oddziale banku pismo zatytułowane „wniosek”, w którym domagał się wykluczenia A. S. od współposiadania rachunku. A. S. złożyła jednak w dniu 4 września 2003 r. oświadczenie, że nie wyraża jednak na powyższe zgody.

Dowód:

- umowa majątkowa małżeńska z 29.11.2002 r. – k. 169,
- wniosek z 21.05.2003 r. – k. 168,
- informacja z banku z 21.05.2003 r. – k. 170,
- oświadczenie z 04.09.2003 r. – k. 171.

W dniu 2 października 2003 r. M. S. (1) zwrócił się do banku z wnioskiem o wydanie zaświadczenia, o wysokości salda na wspólnym koncie na dzień 4 grudnia 2002 r. oraz wpływach w tym dniu na rachunek.

W dniu 15 października 2003 r. bank wydał zaświadczenie, w którym potwierdził, że współposiadaczami rachunku są A. i M. S. (1), że w dniu 4 grudnia 2002 r. na rachunek ten wpłynęła kwota 53.446,36 zł i w związku z tym konto ma saldo dodatnie w wysokości 38.449,22 zł.

Z tożsamym wnioskiem M. S. (1) zwrócił się do banku w dniu 06.07.2004 r. i bank wydał ponowne zaświadczenie w dniu 06.07.2004 r.

Dowód:

- prośba z 02.10.2003 r. – k. 172,
- zaświadczenie z 15.10.2003 r. – k. 173,
- prośba z 06.07.2004 r. – k. 174,
- zaświadczenie z 06.07.2004 r. – k. 175.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 15 maja 2006 r., w sprawie o sygn. akt X RC 554/02, orzekł o rozwiązaniu małżeństwa stron. Następnie Sąd Rejonowy w Szczecinie, postanowieniem z dnia 29 stycznia 2007 r., w sprawie o sygn. akt III Ns 2786/04, dokonał podziału majątku wspólnego stron.

A. S. powróciła do panińskiego nazwiska W..

W dniu 26 września 2013 r. poinformowała bank o zapadłych orzeczeniach, a nadto o zmianie swoich danych osobowych. Wypełniła przy tym ponownie kartę klienta banku.

Dowód:

- wyrok Sądu Okręgowego z dnia 15.05.2006 r., sygn. X RC 554/02 – k. 51,

- postanowienie Sądu Rejonowego w Szczecinie z 29.01.2007 r. wraz z uzasadnieniem, sygn. III Ns 2786/04 – k. 52-58,
- karta klienta banku z 26.09.2013 r. – k. 176-177.

Do stycznia 2014 r. miała miejsce regularna obsługa przedmiotowego rachunku prowadzonego dla A. W. (1) i M. S. (1). Dopiero po tej dacie zaprzestano dokonywania wpłat i zaczęło powstawać zadłużenie na rachunku.

Bank (...) S.A. informował obu współposiadaczy rachunku o stanie istniejącego zadłużenia i niedozwolonym przekroczeniu salda, które na dzień 19 kwietnia 2014 r. wynosiło 459,41 zł. Wzywał też do dokonania wpłaty i uprzedzał o możliwości rozwiązania umowy poprzez jej wypowiedzenie.

Wobec braku uregulowania zadłużenia, pismem z dnia 22 maja 2014 r., bank (...) S.A. wypowiedział pozwanym umowę rachunku bankowego za 2 miesięcznym okresem wypowiedzenia.

Dowód:

- historia zmian parametrów rachunku – k. 195-222.
- odpis wydruku operacji z rachunku za okres od 2001 do 2014 r. – k. 104-119,
- informacja o przeterminowanym saldzie zadłużenia z 19.04.2014 r. wraz z zpo – k. 189-191,
- wypowiedzenie umowy rachunku bankowego wraz z zpo – k. 185-188.

Z dniem 1 stycznia 2002 r. Bank (...) S.A. zmienił nazwę na Bank (...) S.A., a w dniu 2 lipca 2004 r. na bank (...) S.A.

Natomiast w dniu 14 stycznia 2008 r. w Krajowym Rejestrze Sądowym ujawniono, że w wyniku włączenia części banku (...) S.A. do banku (...), Oddział przy ul. (...) w S. stał się oddziałem banku (...), który wstąpił w prawa i obowiązki banku (...) S.A. określone w planie podziału banku (...) S.A. z dnia 15 listopada 2006 r., na podstawie art. 531 § 1 k.s.h.

Dowód:

- odpis pełny z KRS – k. 5-27,
- odpis pełny z KRS - k. 76-99,
- odpis pełny z KRS – k. 129-151,
- wydruk z (...) ((...)) zawierający plan podziału (...) S.A. wraz z Tablicą 2 – k. -120-128.

Bank (...) S.A. wzywał przysądownie A. W. (1) i M. S. (1) do dobrowolnej spłaty zadłużenia. Wskazywał przy tym, że wymagalne saldo na dzień 30 września 2014 r. wynosiło: kapitał – 15.000 zł, odsetki – 1.139,30 zł, opłaty i prowizje – 316,27 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty M. S. wraz z zpo – k. 31,
- wezwanie do zapłaty A. W. wraz z zpo – k. 31a.

Nakazem zapłaty z dnia 29 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł, że M. S. (1) i A. W. (1) mają w ciągu dwóch tygodni od doręczenia im nakazu zapłacić solidarnie powodowi kwotę 16.823,80 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, liczonymi od dnia 12 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 242,76 zł tytułem kosztów postępowania.

Wobec braku sprzeciwu pochodzącego od drugiego z pozwanych, nakaz zapłaty w stosunku do M. S. (1) uprawomocnił się.

Okoliczność notoryjna.

Po podziale majątku A. W. (1) uważała sprawę konta za zamkniętą. Nie zwracała się do Banku o jego całkowite zamknięcie ani też o usunięcie jej z grona właścicieli rachunku. Po kilku latach od podziału majątku do pozwanej przychodziły pisma z banku wzywające do uregulowania zaległych należności związanych z w/w rachunkiem. A. W. (1) zwracała się wówczas do banku o wyjaśnienie wskazanych okoliczności.

Sytuacja finansowa pozwanej jest ciężka. A. W. (1) mieszka w mieszkaniu TBS. Uiszcza czynsz w wysokości 1000 zł miesięcznie. Dziecko A. W. (1) będzie miało kolejną operację, gdyż urodziło się z wadą wrodzoną. Dochody uzyskiwane przez pozwaną są wystarczające jedynie na jej utrzymanie i gromadzenie środków niezbędnych do leczenia dziecka. Z uwagi na konflikt nie utrzymuje kontaktów z M. S. (1).

Dowód:

- zeznania A. W. (1), k. 315-316

- zeznania A. D., k. 322-323

- zeznania U. A., k. 322

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się w znacznej mierze uzasadnione.

Podstawę żądania pozwu stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 725 k.c. zgodnie z którą, przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi, do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych. Roszczenie powoda znajdowało nadto oparcie w treści umowy łączącej strony o limit w saldzie debetowym.

Rozstrzygając sprawę Sąd oparł się na dowodach z dokumentów złożonych przez strony do akt sprawy, których treść oraz autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana przez żadną ze stron i nie budziła wątpliwości Sądu. W szczególności istotne dla rozstrzygnięcia okazały się odpisy umów zawieranych pomiędzy bankiem (...) S.A. a M. S. (1) i A. W. (1), a także pismo pozwanej z dnia 4 września 2003 r. zawierające oświadczenie, że nie wyraża zgody na wykluczenie jej od współposiadania rachunku oraz pismo banku (...) S.A. z dnia 22 maja 2014 r., w którym złożono oświadczenie o wypowiedzeniu umowy rachunku bankowego.

Spór pomiędzy stronami ogniskował się wokół trzech kwestii, które zostaną omówione w kolejności.

I. Legitymacja procesowa czynna powoda.

Bank (...) S.A. w K. na podstawie art. 492 § 1 kodeksu spółek handlowych połączył się z (...) Bankiem (...) S.A. w W.. Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2001 r. Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, sygn. (...) NS-REJ.KRS/(...) wpisał to zdarzenie do Krajowego Rejestru Sądowego. Jednocześnie od dnia 1 stycznia 2002 r. nazwa banku została zmieniona na: Bank (...) S.A. z siedzibą w K..

Nadto postanowieniem z dnia 1 lipca 2004 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia zarejestrował w Rejestrze Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod nr (...) zmianę nazwy banku na Bank (...) S.A.

W dniu 15 listopada 2006 r. doszło do uzgodnienia planu podziału Banku (...) S.A. w K. i przejęcia części majątku przez bank (...) S.A. w W.. Ogłoszenie to umieszczono w Monitorze Sądowym i gospodarczym nr (...) pod pozycją 15136.

Zgodnie z Częścią II pkt 2.2.1 ppkt 1) planu podziału, (...) S.A. przypadły prawa, obowiązki, należności i zobowiązania wobec klientów detalicznych banku (...) S.A., którzy posiadali rachunki oszczędnościowo-rozliczeniowe w oddziałach przenoszonych. Zgodnie z Tablicą 2 pkt 256 Oddział banku (...) S.A. mieszczący się w S. przy ul. (...) stał się oddziałem banku (...) S.A. w W.. Okoliczność tę ujawniono w odpisie pełnym z rejestru przedsiębiorców powoda.

W świetle powyższych okoliczności Sąd uznał, że bankowi (...) S.A. w W. przysługują zatem wszystkie prawa i obowiązki w stosunku do stron umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego z dnia z dnia 7 sierpnia 2000 r. oraz umowy z dnia 28 czerwca 2001 r. o limicie w saldzie debetowym, jako następcy prawnemu banku, będącemu stroną umowy (na podstawie art. 531 § 1 k.s.h.).

II. Istnienie stosunku zobowiązaniowego łączącego pozwaną z powodem.

Żądanie pozwu było wywodzone z umowy rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego zawartego z pozwaną oraz jej mężem oraz z umowy o limicie w saldzie debetowym.

Ze zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów jednoznacznie wynika, że M. S. (1) i A. W. (1), będący małżeństwem, zawarli w dniu 7 sierpnia 2000 r. z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. umowę rachunku bankowego. Potwierdzają to dokumenty w postaci umowy oraz wypełnionych kart klienta. Także pozwana nie zaprzeczyła, że taki rachunek był założony dla niej i jej ówczesnego męża, a tym samym byli jego współposiadaczami.

Umowa rachunku bankowego jest umową nazwaną i jako taka została uregulowana w tytule XX księgi trzeciej Kodeksu cywilnego (art. 725 – 733 k.c.). Ponadto podlega ona przepisom ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j.: Dz.U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.). Z treści art. 725 k.c. wynika, że do essentialia negotii umowy rachunku bankowego należy zobowiązanie banku do przechowywania środków pieniężnych posiadacza rachunku. Pozwala to na stwierdzenie, że przepisy Kodeksu cywilnego regulują umowę rachunku bankowego w sposób ogólny, natomiast szczegółowa regulacja tej umowy, określająca w sposób bardziej złożony prawa i obowiązki stron umowy, znajduje się w ustawie Prawo bankowe, w szczególności przepisy art. 49 – 62. Z treści umowy zawartej między powodem a pozwanymi w dniu 7 sierpnia 2000 r. wynika, że dotyczyła ona szczególnego rodzaju rachunku bankowego, jakim jest rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy (art. 49 ust. 3 ustawy), przy czym był to rachunek wspólny (art. 51 ustawy). Elementy treści umowy rachunku bankowego reguluje z kolei przepis art. 52 ust. 2 ustawy i należą do nich: strony umowy; rodzaj otwieranego rachunku; waluta rachunku; czas trwania umowy; o ile strony zastrzegają oprocentowanie środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku - wysokość tego oprocentowania i przesłanki dopuszczalności jego zmiany przez bank, a także terminy wypłaty, postawienia do dyspozycji lub kapitalizacji należnych odsetek; wysokość prowizji i opłat za czynności związane z wykonywaniem umowy oraz przesłanki i tryb ich zmiany przez bank; formy i zakres rozliczeń pieniężnych dokonywanych na polecenie posiadacza rachunku oraz terminy ich realizacji; przesłanki i tryb dokonywania zmian umowy; przesłanki oraz tryb rozwiązania umowy rachunku bankowego; zakres odpowiedzialności banku za terminowe i prawidłowe przeprowadzenie rozliczeń pieniężnych oraz wysokość odszkodowania za przekroczenie terminu realizacji dyspozycji posiadacza rachunku. Wśród tych elementów ustawa nie wymienia limitu w saldzie debetowym. Należy więc przyjąć, że limit taki nie należy do elementów umowy rachunku bankowego, które wynikają z ustawy.

Limit w saldzie debetowym jest natomiast rodzajem kredytu udzielonego przez bank posiadaczom rachunku bankowego. Umowę limitu w saldzie debetowym należy uznać za odrębną od umowy rachunku bankowego umowę nienazwaną, do której należy stosować odpowiednio przepisy dotyczące umowy kredytu, o czym mowa w art. 78a ustawy Prawo bankowe, który stanowi, że przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

W dniu 28 czerwca 2001 r. złożony został wniosek o przyznanie limitu w saldzie debetowym w kwocie 15.000 zł, który podpisała osobiście A. S.. Wniosek został tego samego dnia rozpoznany pozytywnie przez działającego w imieniu

pozwanego naczelnika Wydziału (...) Klienta banku (...) S.A. Oddziału w S.. Tym samym doszło do złożenia oświadczeń woli przez obie strony i zawarcia ważnej umowy.

W dniu 29 listopada 2002 r. A. i M. S. (1) zawarli przed notariuszem umowę majątkową małżeńską, na podstawie której wyłączyli wspólność małżeńską majątkową majątku nabytego przez nich w czasie trwania związku małżeńskiego. Zawarcie tej umowy nie było jednak jednoznaczne z rozwiązaniem umowy o prowadzenie rachunku wspólnego małżonków. Co prawda w dniu 21 maja 2003 r. M. S. (1) złożył w oddziale banku pismo zatytułowane „wniosek”, w którym domagał się wykluczenia A. S. od współposiadania rachunku, jednak A. S. złożyła w dniu 4 września 2003 r. oświadczenie, że nie wyraża na powyższe zgody. Zgodnie z wolą pozwanej umowa rachunku bankowego i umowa o limicie w saldzie debetowym nadal łączyła wszystkie strony, a zatem po stronie klientów banku – oboje pozwanych.

Bezsporne w sprawie było to, że Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 15 maja 2006 r. orzekł o rozwiązaniu małżeństwa A. i M. S. (1), a także to, że Sąd Rejonowy w Szczecinie, postanowieniem z dnia 29 stycznia 2007 r. dokonał podziału majątku wspólnego stron. A. S. powróciła do panieńskiego nazwiska W.. W dniu 26 września 2013 r. poinformowała bank o zapadłych orzeczeniach, a nadto o zmianie swoich danych osobowych. Wypełniła przy tym ponownie kartę klienta banku.

W ocenie Sądu pozwana zachowaniem swym dała wyraz temu, że jej wolą jest kontynuowanie stosunku prawnego łączącego ją z powodem. A. W. (1) wskazała powodowi swoje aktualne dane osobowe i kontaktowe. Nie dokonała wypowiedzenia umowy. Była zatem nadal współposiadaczem rachunku bankowego z limitem debetowym do kwoty 15.000 zł. Nadto należy mieć na uwadze, że dokonany podział majątku i ustalenia Sądu nie naruszają postanowień umownych stron dotyczących rachunku bankowego i postanowień dotyczących debetu w tym rachunku.

Bank, za pomocą wydruku z historii konta wykazał, że ostatnia transakcja uznaniowa na koncie miała miejsce w dniu 13 stycznia 2014 r. W okresie od 8 lutego 2014 r. do 7 marca 2014 r. saldo rachunku wynosiło 15.000,00 zł. W późniejszym okresie zaczęła rosnąć suma zadłużenia z tytułu należnych na rzecz powoda odsetek, opłat i prowizji. W ocenie Sądu powód za pomocą dowodów z dokumentów wykazał, że informował obu współposiadaczy rachunku o istniejącym zadłużeniu i niedozwolonym przekroczeniu salda, które na dzień 19 kwietnia 2014 r. wynosiło 459,41 zł. Wzywał też do dokonania wpłaty i uprzedzał o możliwości rozwiązania umowy poprzez jej wypowiedzenie. Wobec braku uregulowania zadłużenia, pismem z dnia 22 maja 2014 r., bank (...) S.A. wypowiedział pozwanym umowę rachunku bankowego za 2 miesięcznym okresem wypowiedzenia. Tym samym roszczenie powoda o zapłatę kwoty 15.000,00 zł stało się wymagalne.

III. Wykazanie wysokości roszczenia dochodzonego pozwem.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pełnomocnik A. W. (1) podniósł zarzut, że roszczenia dochodzone przez powoda nie zostały wykazane co do zasady, jak i wysokości. Zwrócił przy tym uwagę, że w sporze z konsumentem, powód będący bankiem, powinien wykazać źródło oraz wysokość żądanej kwoty.

W tym kontekście Sąd zauważa, że warunkiem koniecznym uzyskania przez stronę powodową orzeczenia sądowego uwzględniającego zgłoszone w postępowaniu cywilnym roszczenia jest udowodnienie faktów prawotwórczych dotyczących podnoszonych twierdzeń. Jest to ogólna zasada prawa cywilnego zawarta w treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sformułowanie „wywodzi skutki prawne” odnosi się do strony postępowania i ma to znaczenie, że podkreśla zależność między kierunkiem aktywności dowodowej strony, a faktami prawnymi, które ma ona wykazać. Przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia, które można nazwać jako prawne (art. 227 k.p.c.), wśród tych faktów należy wyróżnić te fakty, z których strona wywodzi skutki prawne i które są opisane w hipotezach norm prawa cywilnego materialnego (por. H. Dolecki, Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym, Warszawa 1998, str. 112, 131). Kierunek aktywności dowodowej stron wyznacza norma wyrażona w art. 6 k.c. wskazując (wraz z normami prawa materialnego), które fakty podlegają udowodnieniu.

Powód w toku sporu wskazywał na umowę rachunku bankowego oraz na decyzję o przyznaniu limitu w saldzie debetowym, jako podstawę swoich roszczeń. Żądanie pozwu wywodzone było zatem z norm zawartych w kodeksie cywilnym – art. 725 k.c. i następne przepisach prawa bankowego związanych z udzielaniem kredytów oraz postanowieniach łączącej strony umowy. Powód powinien był w toku postępowania wykazać, że łączyła go z pozwaną umowa rachunku bankowego oraz umowa kredytu związanego z limitem w saldzie debetowym na tymże rachunku. Ponadto powinien był wykazać, w jakiej wysokości zadłużenie istnieje po stronie pozwanej. Sąd przeprowadził w niniejszym procesie wszystkie dowody wnioskowane przez stronę powodową, która była w trakcie postępowania reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika. Na tej podstawie uznał, że bank co do zasady wykazał istnienie wierzytelności w wysokości 15.000 zł. Taka kwota wynikała wszak z wniosku z 28 czerwca 2001 r., a także została ujawniona w wyciągach z operacji na rachunku bankowym.

Tym niemniej Sąd stał na stanowisku, że za udowodnione, co do wysokości, nie można uznać żądania powoda w zakresie zapłaty odsetek. Z przedłożonego przez bank odpisu umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego (k. 163) wynika, że strony umówiły się, iż oprocentowanie wynosić będzie 8,5 % według stawki zmiennej na dzień zawarcia umowy. Natomiast określając żądanie odsetek umownych w wysokości 1.507,53 zł (k. 155) bank wskazał różne wartości stopy procentowej. Do pozwu nie zostały dołączone jakiegokolwiek dowody z dokumentów wskazujące na zawarcie pomiędzy stronami umowy, co do zapłaty odsetek karnych i opłat. Powód nie przedstawił żadnego obowiązującego u jego poprzednika prawnego regulaminu, ani ogólnych warunków umów. Nadto powód nie przedstawił dokładnego sposobu naliczenia odsetek od poszczególnych kwot i w określonej w danym momencie wysokości przyjętych odsetek. Uniemożliwiło to Sądowi czynienie ustaleń, co do wysokości odsetek o charakterze zmiennym, ani co do wysokości opłat obciążających stronę pozwaną. Zarazem zauważyć należy, że A. W. (1) w sprzeciwie od nakazu zapłaty zaprzeczyła wszystkim nie przyznanym twierdzeniom pozwu.

Nie mógł stanowić dowodu potwierdzającego zawarcie umowy o określonej treści także wyciąg z ksiąg bankowych, który z mocy art. 95 ustawy Prawo bankowe. Choć księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych, to jednak moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa wyżej, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. (por. art. 95 ust. 1 i 1a ustawy Prawo bankowe). Zatem w przypadku zaprzeczenia przedstawionemu dokumentowi przez pozwaną, co miało miejsce w niniejszej sprawie, przedstawienie bankowego tytułu egzekucyjnego do wykazania roszczenia okazało się niewystarczające. Sąd nie mógł zatem oprzeć swoich ustaleń na bankowym tytule egzekucyjnym jako na dowodzie, o którym mowa w art. 244 k.p.c. Oznacza to, że także i ten dokument mógł zostać oceniony jedynie jako stanowiący o tym, że osoba, która dokument ten podpisała złożyła oświadczenie o wskazanej w nim treści, przy czym z art. 245 k.p.c. nie wynika, by przesądzało to o zgodności tych oświadczeń z prawdą.

Przedstawienie przez bank wyciągu z ksiąg bankowych nie zmienia ogólnych zasad związanych z dowodzeniem w procesie oraz nie zwalnia z wykazania zasadności stanowiska strony powodowej.

Wobec powyższego należało uznać, że żądanie w zakresie odsetek dochodzonych przez powoda od kwoty 15.000,00 zł nie zostało przez niego udowodnione.

Podobnie powód nie wykazał obowiązku zapłaty przez pozwaną opłat i prowizji za prowadzenie rachunku bankowego w wysokości 316,27 zł. W szczególności nie zostały przedłożone dokumenty, z których wynikałoby zobowiązanie do pokrycia przez pozwaną opłat w konkretnej wysokości i czasu wymagalności poszczególnych opłat.

IV. Przedawnienie roszczenia.

Ostatnim z zarzutów pozwanej było przedawnienie roszczenia powoda. W tym kontekście Sąd zauważa, że zgodnie z art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z działalnością gospodarczą (a za taką uznać należy udzielanie przez bank umów kredytowych i podobnych, a także prowadzenie rachunków bankowych) termin przedawnienia wynosi trzy lata. Jak już była o tym mowa we wcześniejszej części rozważań, roszczenie powoda stało się wymagalne z chwilą wypowiedzenia umowy, tj. w sierpniu 2014 r. Wobec okoliczności, iż powództwo w sprawie zostało wytoczone w dniu 15 grudnia 2014 r., Sąd uznał, że zarzut przedawnienia roszczenia nie mógł zostać przez pozwaną skutecznie podniesiony.

Sąd miał na względzie, że rachunek bankowy, z którym związany był limit debetowy, stanowił umowę zawartą pomiędzy bankiem a M. S. (1) i A. W. (1). Oboje byli małżonkowie zaciągnęli zobowiązania względem banku wspólnie. Zatem za długi powstałe w związku z tymi umowami odpowiadali razem. Jak stanowi art. 366 § 1 i 2 k.c., kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników). Aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani.

Pozwana pozostając w błędnym – lecz nieusprawiedliwionym okolicznościami – przekonaniu, że wszelkie sprawy związane z majątkiem wspólnym zostały uregulowane nie podjęła od razu czynności zmierzających do zamknięcia wskazanego rachunku bądź też usunięcia jej osoby z grona współwłaścicieli rachunku. Z uwagi zaś na konflikt z M. S. (1) możliwość porozumienia się w późniejszym okresie była wykluczona. Konsekwencje tychże zaniechań nie mogą jednak stać u podstaw ograniczenia odpowiedzialności A. W. (1) za zobowiązania zaciągnięte wobec Banku, niezależnie od tego który z posiadaczy wspomnianego rachunku wspólnego rzeczywiście zobowiązania te zaciągnął. Wierzyciel nie może ponosić ujemnych konsekwencji relacji pomiędzy współwłaścicielami rachunku.

Jednocześnie Sąd – w oparciu o treść art. 320 kpc – zdecydował o rozłożeniu zasądzonego od pozwanej świadczenie na raty. Sąd uznał bowiem, że sytuacja życiowa i materialna pozwanej jest szczególnie ciężka. A. W. (1) uiszcza stosunkowo wysokie opłaty związane z codziennym utrzymaniem siebie i dziecka, a nadto musi się zmagać z chorobą dziecka, związanymi z nią operacjami, rehabilitacjami i innymi uciążliwościami. Jednocześnie uzyskiwane przez pozwaną zarobki były dotychczas wystarczające jedynie na zgromadzenie niewielkich oszczędności, które i tak – do tej pory - były wykorzystywane na leczenie dziecka. W zakresie wysokości raty Sąd kierował się treścią złożonego przez pozwaną wniosku o restrukturyzację długu, w którym pozwana uwzględniając swoje możliwości deklarowała spłatę w ratach po 300zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od A. W. (1) na rzecz banku (...) S.A. w W. kwotę 15.000,00 zł. Z uwagi na okoliczność, iż nakaz zapłaty z dnia 29 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, stał się prawomocny w stosunku do M. S. (1), w orzeczeniu końcowym, Sąd zastrzegł, że obowiązek zapłaty kwoty 15.000 zł obciąża pozwaną solidarnie z byłym mężem (pkt I wyroku).

Roszczenie w zakresie nieuwzględnionym przez Sąd zostało oddalone, czemu dano wyraz w pkt II wyroku.

W zakresie kosztów Sąd miał na uwadze, że w pozwie powód dochodził zapłaty od pozwanej kwoty 16.824 zł, zaś ostatecznie zasądzona od A. W. (1) została kwota 15.000 zł. Zatem niniejszą sprawę bank (...) wygrał w 89%, a w pozostałych 11% przegrał.

O kosztach postępowania orzec należało przy uwzględnieniu wyniku procesu w oparciu o art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód poniósł w toku procesu następujące wydatki: opłata od pozwu o zapłatę w postępowaniu nakazowym - 211 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17,00 zł, opłaty notarialne - 14,76, koszty zastępstwa procesowego - 2.400,00 zł dwukrotnie za I instancję i 1200zł za II instancję. Łącznie 6246,76zł, z czego 89% stanowi kwotę 5559,62zł.

Natomiast pozwana uiściła 17,00 zł - opłata skarbową od pełnomocnictwa, zaś koszty jej zastępstwa procesowego, to także 2.400,00 zł dwukrotnie za I instancję i 1200zł za II instancję, opłata od apelacji w kwocie 750zł. Łącznie 6.767zł, z czego 11% to 744,37zł. Po potrąceniu wzajemnych kosztów (5559,62zł-744,37zł =4815,25zł) w pkt IV wyroku Sąd zasądził od A. W. (1) na rzecz powoda kwotę wyłącznie 600zł zamiast 4.815,25zł tytułem kosztów procesu, przy czym ponownie zastrzegł, że obowiązek ten obciąża ją solidarnie z M. S. (1) w zakresie kwoty, której zapłata tytułem kosztów procesu nakazana została tamtemu pozwanemu w nakazie zapłaty z dnia 29 grudnia 2014 r. Sąd obniżył wysokość kosztów procesu na zasadzie art. 102kpc . Sąd kierował się sytuacją rodzinną i majątkową pozwanej.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 w zw. z art. 21 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 1306 ze zm.) opłata od pozwu w niniejszym postępowaniu wynosiła 842 zł. Jednakże powód uiścił jej ¼ z uwagi na to, że początkowo wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym (art. 19 ust. 2 pkt 1 ustawy). Sprzeciw pozwanej doprowadził do rozpoznania sprawy w stosunku do niej w postępowaniu zwykłym i konieczność ściągnięcia na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie brakujących ¾ opłaty, tj. kwoty 631 zł (art. 113 ust. 1 ustawy). Zważywszy na wynik postępowania, w pkt V wyroku Sąd nakazał ściągnąć od banku (...) – 69,41 zł (631 x 11%) tytułem kosztów sądowych , odstępując od obciążania tymi kosztami pozwaną z uwagi na jej sytuację rodzinną i majątkową.